

Arrest

nr. 269 173 van 28 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LANDUYT
Bloemendalestraat 147
8730 BEERNEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat F. LANDUYT en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Kosovo en heeft u de Kosovaarse nationaliteit. Veertig jaar geleden huwde u met T. E. (...) (O.V. (...)). Tijdens de oorlog in Kosovo vluchtten jullie naar Macedonië waar jullie twee weken verbleven. Jullie keerden terug naar Kosovo en gedurende een hele periode woonden jullie afwisselend in Kosovo en Servië. In Servië – waar u het statuut van ontheemde kreeg – verbleven jullie in Subotica - en in Kosovo in Gracanica in een barak. In 2008 verlieten u en uw echtgenote de regio omdat jullie geen toekomst meer hadden. Jullie werden tegengehouden in Hongarije en jullie dienden daar een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Jullie reisden

echter meteen verder naar België. U diende hier op 27 oktober 2008 een verzoek tot internationale bescherming in dat op 10 december 2008 geweigerd werd omdat Hongarije verantwoordelijk geacht werd voor de behandeling van uw verzoek. Ook uw zoon T. E. (...) (O.V. (...)) diende apart van u op hetzelfde moment een verzoek tot internationale bescherming in. Ook zijn verzoek werd geweigerd. U verkreeg echter een verblijfsvergunning op basis van uw medische problemen. U en uw echtgenote keerden na een jaar of anderhalf jaar terug naar Kosovo omdat jullie een woning werd beloofd in Kosovo Polje (Kosovo). Hier was echter geen woning voor jullie en jullie keerden terug naar Gracanica waar jullie introkken in een verlaten woning. Omdat jullie ziek waren, konden jullie niet meer werken en voorzagen jullie in een inkomen door te bedelen. Sinds twaalf jaar had u geen contact meer met uw kinderen omdat ze jullie niet accepteren omdat jullie oud en ziek zijn. De laatste keer dat u contact met hen had, verbleven zij in Kosovo. Jullie probeerden nog twee keer opnieuw naar België te komen, maar jullie werden twee keer tegengehouden in Duitsland, waardoor jullie daar een verzoek tot internationale bescherming moesten indienen. U en echtgenote hadden heel wat medische problemen en de dokters in Kosovo wilden jullie niet helpen. Zij vroegen geld en jullie hadden geen ziekteverzekering omdat jullie geen documenten hadden. U was immers uw Kosovaarse identiteitskaart enkele jaren eerder verloren. Daarnaast wilden zij jullie ook niet helpen omdat jullie Roma zijn en zeiden de dokters tegen jullie dat jullie naar Servië dienden te gaan. In Servië werden jullie wel medisch behandeld omdat de broer van uw echtgenote dit voor jullie betaalde. Omdat er in Kosovo geen documenten meer waren van u, diende u naar Nis, Servië te gaan voor uw documenten. U ondernam drie pogingen om uw documenten aldaar te bekomen, maar er werd u steeds gezegd dat zij op nieuwe wetgeving wachtten. De laatste keer dat u in Kosovo verbleef, was dit in een leegstaande kamer in Moravska, Pristina (Kosovo) waar jullie een maand verbleven. Hierna verbleef u nog een maand in Subotica, Servië, alvorens jullie opnieuw naar België uitweken. Op 13 december 2019 diende u een tweede verzoek tot internationale bescherming in. U wenste niet terug te keren naar Kosovo omdat jullie daar niet geaccepteerd werden, jullie daar geen recht op verzorging hadden en jullie daar economische problemen kenden. Uw verzoek werd op 28 september 2020 kennelijk ongegrond verklaard. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. U reisde naar Frankrijk, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende en drie maanden verbleef. Omwille van de Dublinregulering werd u naar België teruggestuurd. Op 3 mei 2021 diende u uw huidig, derde verzoek om internationale bescherming in België in, samen met uw echtgenote. U verklaarde noch in Kosovo, noch in Servië welkom te zijn en als Roma overal gediscrimineerd te worden. U vreest gedood te worden en verloor uw huis tijdens de oorlog. U wil in België blijven en hier rechten krijgen, een woning, medische bijstand en financiële hulp. Zowel u als uw echtgenote zijn ziek. U heeft hartproblemen, astma, diabetes en stress. Ter staving van uw verzoek legde u enkele medische documenten neer (medicatielijst, voorschrift, uitslagen bloedonderzoek).

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw tweede verzoek door het Commissariaat-generaal afgewezen werd omdat uit tal van tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote bleek dat jullie geen zicht gaven op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (waar u de laatste jaren had verbleven, uw familiale netwerk...) en bijgevolg evenmin op uw werkelijke nood aan internationale bescherming. Ook aangaande uw socio-economische en medische situatie legden jullie tegenstrijdige verklaringen af, waardoor u niet aannemelijk maakte dat u en uw echtgenote ten gevolge van conventiegerelateerde motieven de toegang werd ontzegd op de arbeidsmarkt en de gezondheidszorg in Kosovo. Verder werd toegevoegd dat eventuele problemen van discriminatie in Kosovo niet die aard,

intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan aangenomen kan worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Voorts werd vastgesteld dat u niet aannemelijk maakte dat u bij eventuele problemen omwille van uw etniciteit in Kosovo geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de aanwezige autoriteiten. De door u en uw echtgenote aangehaalde medische problemen hielden geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In het kader van uw huidig verzoek brengt u geen dergelijke elementen aan. U verwijst immers louter naar dezelfde zaken die u reeds bij uw vorige verzoek aanhaalde, met name discriminatie als Rom in Servië en Kosovo en uw medische problemen (verklaring volgend verzoek, vraag 16, 19). U legde geen enkele verklaring af die de beoordeling van uw vorige verzoek kan wijzigen. De door u neergelegde medische documenten en die van uw echtgenote wijzigen evenmin de eerdere beoordeling van uw asielmotieven.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 18, 1, (b) van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, van de artikelen 15bis en 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van "het beginsel van behoorlijk bestuur" en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. De Raad bemerkt vooreerst dat verzoekende partij louter melding maakt van artikel 18, 1, (b) van voormelde Verordening (EU) nr. 604/2013 en de artikelen 15bis en 51/5 van de Vreemdelingenwet zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe deze voormelde artikelen zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392).

Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormelde artikelen zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2021 waarbij haar volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partij zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij van 27 oktober 2008 geweigerd werd op 10 december 2008 omdat Hongarije verantwoordelijk geacht werd voor de behandeling van haar verzoek.

Het tweede verzoek van verzoekende partij van 13 december 2019 werd door verwerende partij op 28 september 2020 kennelijk ongegrond verklaard. Er werd geoordeeld dat (i) verzoekende partij geen zicht geeft op haar werkelijke achtergrond of reële situatie (waar zij de laatste jaren had verbleven, haar familiale netwerk, ...) en bijgevolg evenmin op haar werkelijke nood aan internationale bescherming, en dit gelet op tal van tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die van haar echtgenote; (ii) zij niet aannemelijk maakte dat zij en haar echtgenote ten gevolge van conventiegerelateerde motieven de toegang werd ontzegd op de arbeidsmarkt en de gezondheidszorg in Kosovo, aangezien zij en haar echtgenote ook aangaande hun socio-economische en medische situatie tegenstrijdige verklaringen aflegden; (iii) eventuele problemen van discriminatie in Kosovo niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan aangenomen kan worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden, en dat geenszins zonder meer afgeleid kan worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden, en dat om diezelfde reden er ook geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet; (iv) dat zij niet aannemelijk maakte dat zij bij eventuele problemen omwille van haar etniciteit in Kosovo geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de aanwezige autoriteiten; en (v) de door haar en haar echtgenote aangehaalde medische problemen geen verband hielden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Verzoekende partij diende geen beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bijgevolg resten er verzoekende partij geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot haar vorige verzoeken.

De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoekende partij kan dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

2.2.4. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar onderhavig verzoek om internationale bescherming steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar vorig verzoek.

2.2.5. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling

in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Immers dient verwerende partij te worden bijgetreden in de vaststelling dat verzoekende partij louter verwijst naar dezelfde zaken die zij reeds bij haar vorige verzoek aanhaalde, met name discriminatie als Rom in Servië en Kosovo en haar medische problemen (verklaring volgend verzoek, vragen 16 en 19), dat verzoekende partij geen enkele verklaring aflegt die de beoordeling van haar vorige verzoek kan wijzigen en dat de door haar neergelegde medische documenten en die van haar echtgenote evenmin de eerdere beoordeling van haar asielmotieven wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen argumenten aanbrengt die de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij – middels het letterlijk weergeven van delen van de motivering uit de bestreden beslissing waarbij louter negaties worden weggelaten of toegevoegd – in wezen niet verder komt dan het louter vasthouden aan de voorgehouden vrees voor vervolging en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter voormelde bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

2.2.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.7. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 5). Tevens blijkt dat rekening werd gehouden met de verklaringen die verzoekende partij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar zij de kans kreeg om te verduidelijken welke nieuwe elementen zij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aanvoert en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Romani (administratief dossier, stuk 7, 'verklaring volgend verzoek'). De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.8. Betreffende het stuk dat verzoekende partij bij aangetekende schrijven van 7 februari 2022 overmaakt aan de Raad dient vooreerst te worden gewezen op artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

Te dezen blijkt dat in het door verzoekende partij bijgebrachte stuk slechts wordt aangegeven: *“In bijlage laat ik U bijkomende stukken voor De Heer T. I. (...) geworden.”*. Aldus dient te worden vastgesteld dat het door verzoekende partij bijgebrachte stuk, dat slechts de mededeling bevat dat stukken worden toegevoegd – niet eens voorzien van een inventaris en waarbij meerdere stukken zelfs niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en evenmin voorzien zijn van een vertaling – zonder enige verdere duiding te bieden, niet kan worden gezien als ‘aanvullende nota’ in de zin van voormelde bepaling.

Derhalve wordt het stuk dat verzoekende partij bij aangetekend schrijven van 7 februari 2022 bijbrengt gelet op het bepaalde in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet uit de debatten geweerd.

2.2.9. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT